

[Erik B. Smith]

Dette beslutningsforslag er en naturlig forlængelse af den redegørelsesdebat, der fandt sted her i folketinget den 25. februar 1982 om en forsøgsordning med samfundstjeneste. Beslutningsforslaget bemyndiger Københavns byret og retterne i Nordjyllands amt til som alternativ til frihedsstraf at anvende samfundstjeneste som vilkår for en betinget dom, hvor den dømte har givet sit samtykke.

Tilsagn fra arbejdsmarkedsnævnene er væsentligt, og jeg skal derfor spørge justitsministeren, om arbejdsmarkedsnævnet i Nordjyllands amt nu har taget stilling til forsøgsordningen. Det er også væsentligt, at resultatet af forsøgsordningen underkastes en grundig vurdering, både for så vidt angår sanktionens anvendelse og for så vidt angår dens forløb.

Det fremgår af forslaget, at straffelovrådet får undersøgelsesresultatet, men jeg tillader mig at gå ud fra, at også folketingets retsudvalg får tilstillet denne undersøgelse.

Der er næppe tvivl om, at debatten i dag ikke bør lægge større bindinger på domstolens praksis i forsøgsperioden. På den anden side er det vigtigt, at samfundstjeneste ikke kuldsejler fra starten. Det bør derfor understreges, at samfundstjeneste må være en balance mellem det generalpræventive, det specialpræventive, og hvad der er almindeligt accepteret som en passende reaktion på den pågældende forbrydelse.

Skulle samfundstjeneste vise sig at kunne påvirke den folkelige opfattelse i retning af et mere hensigtsmæssigt sanktionssystem med færre frihedsstraffe, så vil vi i socialdemokratiet naturligvis hilse en sådan udvikling velkommen.

Jeg kan tilsige beslutningsforslaget vores støtte og også love en velvillig udvalgsbehandling.

Hagen Hagensen (KF):

Vi havde jo en debat om justitsministerens redegørelse om en forsøgsordning med samfundstjeneste her i tinget den 25. februar 1982, og jeg skal da også væsentligst henvise til, hvad jeg for mit vedkommende og på mit partis vegne sagde ved den drøftelse, vi havde dér.

Vi har været positive og er det fortsat over for at forsøge en ordning med samfundstjeneste, men må på den anden side sige, at vi

havde ønsket, at det var blevet i form af, at vi havde lavet en tilføjelse til straffeloven herom i stedet for som nu at kæde den på eksisterende bestemmelser som et vilkår for, at der ikke gøres brug af ubetinget fængselsstraf.

Det er givet, at vi i udvalgsarbejdet nøje må prøve på at fastlægge, hvad der kan falde ind under denne lov, og hvilke overtrædelser man væsentligt vil gøre brug af denne forsøgsordning til. Det er lige så givet, at vi også må understrege, at det ikke er en hvilken som helst tjeneste, man kan komme til at gøre. F.eks. har jeg allerede sagt, at det ikke må forekomme, at man sender dem, der måtte have begået berigelseskriminalitet, ud på ungdomshjem eller blandt ældre på plejehjem og lignende. Det er helt givet, at det vil være forkert.

Det vil være forkert, hvis straffen – undskyld, ikke straffen, men tjenesten – ikke får en sådan fasthed – det har ministeren udtrykt den skal have – at det virkelig mærkes, at det er en sanktion, der træder i stedet for en frihedsberøvelse.

Når dette er sagt, vil jeg sige, at jeg synes, det er naturligt, at vi nu prøver på at komme i gang med det. Når vi sammenholder med, hvad vi sagde under behandlingen af det sidste lovforslag, vi havde til drøftelse her, vil jeg gerne understrege, at vi fra det konservative folkepartis side gerne ser, at vi finder frem til veje, hvor vi kan komme til at gøre brug af andet end frihedsstraf for en række lovovertrædelser. Vi synes, der kan være grund til det. Men også her vil vi gerne sige, at vi finder, det er domstolene, der må afgøre, hvad det egentlig er, samfundstjenesten skal bruges til. Vi vil se meget nøje på det i udvalget og prøve på at udbygge beslutningsforslaget.

Bjørn Elmquist (V):

Heller ikke jeg skal stå og gentage alle de ting, som jeg på mit partis vegne udtalte under debatten i februar angående spørgsmålet om en forsøgsordning med samfundstjeneste, men der er et par ting, som jeg lige må understrege.

Et af de spørgsmål, som blev rejst, og som vi var med til at understrege, var formen for det signal, som skulle gives fra folketinget til domstolene om, at nu burde man kunne gå i